

ВІЙНА УСІХ ЗРІВНЯЛА...

Війна 1941–1945 років втягла дуже багатьох людей у свій кривавий танок – не лише чоловіків, а й жінок та дітей.

Катерина Бодялова перед війною не могла й подумати, що їй доведеться спочатку партизанити, а потім у складі роти зв'язку 928-го стрілецького полку 252-ї стрілецької дивізії пройти фронтовими дорогами України, Молдавії, Польщі, Угорщини, Чехословаччини. Народилася вона в селі Родниківці Олександрівського району. Коли розпочалася війна, їй було всього тринадцять років, а вже невдовзі дівчина стала партизанкою.

Довідавшись від хлопців-односельців, що "до лісу" без зброї не беруть, вкрала в німецького коменданта пістолет, набої до нього, бінокль та бланки перепусток. І з усім тим добром попрямувала шукати лісових месників. Однак зробити це виявилось нелегко, кілька днів вона переховувалася у вибалку та в сусідньому селі. Доля була прихильною до дівчини: потерпілий комендант розшукував її й навіть декілька разів проїздив легковиком повз хату, в якій утікачка переховувалася, але не знайшов її.

– Потрапивши в загін імені Ворошилова, яким командував Семен Долженко, я не лише доглядала там за пораненими і хворими, а й стояла на чатах, виконувала завдання командира в навколишніх селах, – згадує минуле партизанка і фронтовичка. – Воювала і в іншому загоні – імені Ворошилова

під командуванням Андрія Куценка. Разом з усіма партизанами голодувала й мерзла в зимовому лісі. Біля села Ясинового Олександрівського району відбулося з'єднання партизанського загону з 252-ю стрілецькою дивізією, у складі якої я пройшла, а точніше – проповзла, з катушкою телефонного дроту нелегким навіть для чоловіків фронтовим бездоріжжям...

Рядова Катерина Бодялова неодноразово ходила поруч зі смертю. Гинули її бойові друзі, а їй пощастило вижити. Під кулями протягувала телефонні лінії, працювала на комутаторі. Одного разу ледь не потрапила в оточення. Та в останню мить змогла вибігти з приміщення комутаторської й дістатися до своїх разом з апаратурою, яку їй слід було берегти як зіницю ока.

Про буремні молоді літа Катерини Костянтинівни свідчать дві її бойові нагороди – медалі "За відвагу". Одну вона отримала під час боїв у Молдавії, іншу – в Угорщині (там вона служила деякий час в 199-му запасному полку). Закінчення війни застало рядову Катерину Бодялову під Прагою. Демобілізувавшись після перемоги над ворогом з рідного полку, який на той час уже став 928-м стрілецьким Дунайським ордена Кутузова полком, вона повернулася... до школи! Так-так! Їй тоді було всього сімнадцять років. Тож колишня партизанка й фронтовичка, помінявши солдатський одяг на більш придатну для дівчини одежину, ще рік навчалася в сьомому класі у своєму рідному селі.

Згодом вона працювала в колгоспі, потім – у Кіровограді, на заводі "Червона зірка", комбінаті хлібопродуктів. До 79 років продовжувала трудитися. Вона й зараз не сидить склавши руки, бо така в неї непосидюча вдача, яка привела її ще дитиною в партизанський загін, а протягом усього життя допомагала пережити знегоди, яких їй довелося зазнати чимало. Та жінка всі їх здолала й зараз у свої поважні літа така ж життєрадісна, як і в далекі бойові роки. Її фронтові спогади про дівочу юність у солдатській шинелі надруковано в книзі "Наша стрілецька" (спогади ветеранів 252-ї дивізії), у третьому томі тритомника спогадів, нарисів, щоденників, статей, інтерв'ю, документів, листів, віршів, фотографій під назвою "Жива пам'ять", про неї йдеться в книзі ветерана партизанського руху Костянтина Врадія "Дівчина з Родниківки" та в документальній повісті Дмитра Ключенка "Лісовичка".

– Я часто згадую минуле, – підсумовує Катерина Костянтинівна. – Зараз усе інакше, найбільше мене ображає ставлення людей до хліба. Моє покоління пережило голод, важкий воєнний і повоєнний час, і тому те, що люди викидають хліб, не вкладається в моїй голові. Це добре, що ми зараз краще живемо, але треба всьому знати ціну. Хочу звернути на це увагу. Як ветерана мене не забувають, пам'ятають, запрошують на урочистості...

Записав Юрій ЛІСНИЧЕНКО